แด่เออร์ซูลา เค. เลอกวิน

ผู้สอนให้ผมรู้ว่า

กฎจะเปลี่ยนไปเมื่อเราไปถึงเดอะรีซ

1

เลสเตอร์ (อะพอลโล)
ยังเป็นมนุษย์ ขอบคุณที่ถาม
เทพเอ๊ย เกลียดชีวิต

ตอนที่มังกรของเราประกาศสงครามกับรัฐอินเดียนา ผมก็รู้แล้วว่าวันนี้จะต้องเป็นวันแย่ๆ

เราเดินทางมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตกมาหกสัปดาห์แล้ว และตลอดเวลาที่ผ่านมามันก็ไม่เคยแสดงความหงุดหงิดงุ่นง่านกับที่ไหนทั้งนั้น มันเฉยๆ กับนิวเจอร์ซีย์ ดูจะชอบเพนซิลเวเนียแม้เราจะต้องไปสู้กับพวกไซคลอปส์ที่พิตส์เบิร์ก มันจำใจยอมทนกับโอไฮโอได้ทั้งที่เราต้องเผชิญโพตินา เทพีแห่งยาเด็กของโรมันที่ไล่ตามเราในรูปของเหยือกเครื่องดื่มสีแดงประดับลายรูปหน้ายิ้ม

แต่ไม่รู้อะไรทำให้เฟสตัสเกิดตัดสินใจว่ามันไม่ชอบอินเดียนา มันบินไปหยุดบนโดมของที่ว่าการรัฐอินเดียนา กระพือปีกโลหะแล้วก็พ่นไฟจนเผาธงประจำรัฐไหม้ร่วงจากเสาเลยทีเดียว

"โหย พวก!" ลีโอ วัลเดซดึงบังเหียนของมังกรไว้ "เราคุยกันแล้วไงห้ามพ่นไฟเผาสถานที่สำคัญของราชการ!"

คาลิปโซที่นั่งบนหลังเจ้ามังกรถัดจากเขาก็ต้องคว้าเกล็ดของ

เฟสตัสเอาไว้ไม่ให้ตก "จะช่วย*กรุณา*ลงจอดได้รึยัง รอบนี้ขอ*เบาๆ* นะ"

แม้จะเคยเป็นจอมเวทผู้ควบคุมภูตวายุ แต่คาลิปโซก็ไม่ชอบการบินเอาเสียเลย ลมเย็นเป่าผมสีน้ำตาลของเธอสยายพลิ้วปลิวมาโดนหน้าผมจนกระทั่งผมต้องกะพริบตาถี่และถุยผมเธอออกจากปาก

ใช่แล้ว ท่านผู้อ่านที่รัก

ผมเองนี่แหละ ผู้โดยสารคนสำคัญที่สุด เด็กวัยรุ่นที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นเทพเจ้าอะพอลโลผู้ยิ่งใหญ่ กลับโดนบังคับให้นั่งอยู่ท้ายมังกร คิดถึงความตกต่ำไร้ศักดิ์ศรีที่ผมต้องทนตั้งแต่ซุสริบพลังศักดิ์สิทธิ์ของผมไปสิ! ต้องกลายเป็นเด็กมนุษย์อายุสิบหกกับชื่อแสนเฉิ่มว่าเลสเตอร์ พาพาโดพูลอส ต้องท่องไปทั่วโลกและทำภารกิจเยี่ยงวีรบุรุษ (อี๋!) จนกว่าจะหาทางทำให้พ่อของผมกลับมาเห็นดีเห็นงามในตัวผมอีก ต้องทนกับหน้าสิวเขรอะที่ใช้ยาแต้มสิวขนานไหนก็ไม่หาย เท่านั้นยังไม่พอ เพราะทั้งที่ผมมีใบขับขี่ผู้เยาว์ของรัฐนิวยอร์กอยู่กับตัว แต่ลีโอ วัลเดซก็ยังไม่ไว้ใจให้ผมขับเจ้าพาหนะสัมฤทธิ์นี่อีก!

เฟสตัสพยายามจิกกรงเล็บยืนให้ไม่ตกลงมาจากโดมทองแดงขึ้นสนิมเขียวซึ่งเล็กเกินไปสำหรับมังกรตัวขนาดมันมาก จู่ๆ ผมก็นึกถึงสมัยที่ผมสร้างรูปปั้นขนาดเท่าตัวจริงของเทพธิดามิวส์แคลลีโอพีขึ้นบนรถม้าศึกพระอาทิตย์จนกระทั่งน้ำหนักของประดับหน้ารถชิ้นนี้ถ่วงให้รถหัวทิ่มลงไปทางเมืองจีน เกิดทะเลทรายโกบีขึ้นมา

ลีโอเหลียวกลับมามอง หน้าเขาเปื้อนขี้เถ้าเป็นทาง "อะพอลโลสัมผัสอะไรได้มั่งมั้ย"

"ไอ้การสัมผัสอะไรได้มันเป็นหน้าที่ฉันตั้งแต่เมื่อไหร่ แค่เพราะฉันเคยเป็นเทพแห่งคำพยากรณ์..."

"ก็ท่านเป็นคนที่เห็นนิมิต" คาลิปโซเตือนผม ท่านบอกว่าเม็ก

เพื่อนของท่านจะอยู่ที่นี่"

แค่ได้ยินชื่อของเม็ก ผมก็เจ็บหัวใจปล๊าบ "นั่นไม่ได้แปลว่าฉันสามารถใช้จิตหาพิกัดชัดเจนของเธอได้นี่นา! ซุสถอนสิทธิ์ในการใช้จีพีเอสของฉันไปแล้ว!"

"จีพีเอสเนี่ยนะ" คาลิปโซถาม

"ระบบนำร่องอย่างเทพ"

"ของอย่างนั้นไม่มีจริงซะหน่อย!"

"นี่ พอเลย" ลีโอลูบคอเจ้ามังกรเบาๆ "อะพอลโล ลองหน่อยละกัน ที่นี่ดูเหมือนเมืองที่คุณฝันถึงรึเปล่า"

ผมกวาดตามองไปที่ขอบฟ้า

อินเดียนาเป็นรัฐที่ราบเรียบ มีทางด่วนตัดกันไปมาบนพื้นที่ราบแห้งๆ สีน้ำตาล เงาเมฆฤดูหนาวลอยอยู่บนย่านตัวเมืองที่แผ่อยู่ตรงหน้า ตรงกลางเมืองคือหมู่ตึกสูง คอนกรีตและกระจกที่สลับกันเป็นชั้นๆ ดูคล้ายลูกอมเคี้ยวหนึบสีขาวสลับดำ (ไม่ใช่ลูกอมเคี้ยวหนึบแบบอร่อยๆ ด้วยนะ แต่เป็นชนิดค้างปีอยู่ในโหลท็อฟฟี่บนโต๊ะกาแฟของแม่เลี้ยงเรามาตราบชั่วกัลป์...เอ่อ เปล่านะ เฮร่า ผมไม่ได้พูดถึงคุณเลยจริงๆ)

เพราะดันตกลงมาสู่โลกที่นิวยอร์ก ผมเลยพบว่าอินเดียนาโพลิสทั้งเปลี่ยวเศร้าเหงาร้างไม่น่าสนใจเอาซะเลย อย่างกับเขาเอาย่านหนึ่งของนิวยอร์ก...สมมติว่าเป็นย่านมิดทาวน์...มาดึงให้ขยายขอบเขตจนครอบคลุมพื้นที่เกาะแมนฮัตตันทั้งหมด จำกัดประชากรในนั้นเหลือสองในสาม แถมเอาไปซักปั่นหนักๆ จนทั้งเมืองซีด

ผมคิดไม่ออกว่าทำไมหนึ่งในเหล่าไทรอัมวิเรต สามจักรพรรดิจอมวายร้ายแห่งโรมันโบราณจะมาสนใจในที่แบบนี้ แล้วก็จินตนาการ

ไม่ออกอีกว่าทำไมถึงจะมีใครส่งเม็ก แม็กแคฟฟรีย์มาจับตัวผมจากที่นี่ แต่ภาพนิมิตที่ผมเห็นก็ชัดเจน ผมเคยเห็นเส้นขอบฟ้าแบบนี้มาแล้ว ผมได้ยินเสียงเนโรศัตรูคู่อาฆาตของผมออกคำสั่งกับเม็ก

'จงไปทางทิศตะวันตก จับตัวอะพอลโลให้ได้ก่อนที่เขาจะพบเทพพยากรณ์องค์ต่อไป ถ้าจับตัวมาให้เราทั้งเป็นไม่ได้ก็ฆ่าเขาได้เลย'

รู้มั้ยอะไรเศร้าที่สุดในเรื่องนี้ เม็กเป็นหนึ่งในเพื่อนที่ดีของผม แล้วเธอยังบังเอิญเป็นเจ้านายของผม เพราะอารมณ์ขันเพี้ยนๆ ของซุสแท้ๆ ตราบใดที่ผมยังอยู่ในร่างมนุษย์ เม็กจะสั่งให้ผมทำอะไรก็ได้ สั่งให้ฆ่าตัวตายยังได้เลย...อย่า อย่าคิดถึงความเป็นไปได้แบบนั้นจะดีกว่า

ผมนั่งบิดไปบิดมาอยู่บนอานโลหะ หลังจากที่เดินทางกันมาหลายสัปดาห์ผมทั้งเหนื่อยและเจ็บก้นสุดๆ อยากจะหาที่ปลอดภัยให้ได้พักเสียหน่อย แต่*ที่นี่*ไม่ใช่ที่แบบนั้นแน่ๆ มีอะไรก็ไม่รู้จากภูมิประเทศที่เห็นด้านล่างที่ทำให้ผมกระสับกระส่ายไม่แพ้เฟสตัส

แต่น่าเสียดาย ยังไงผมก็แน่ใจว่านี่คือที่ซึ่งเราควรจะต้องมา ไม่ว่าจะอันตรายแค่ไหน ถ้าผมจะได้มีโอกาสเจอกับเม็ก แม็กแคฟฟรีย์อีกครั้ง หรือมีโอกาสจะยื้อตัวเธอมาจากเงื้อมมือพ่อเลี้ยงวายร้ายของเธอ ผมก็ต้องพยายาม

"ที่นี่แหละใช่แล้ว" ผมตอบ "ก่อนที่โดมนี้จะถล่มลงไปใต้เท้ามังกร ฉันว่าเราร่อนลงไปที่พื้นดีกว่า"

คาลิปโซบ่นพึมพำเป็นภาษามิโนอันโบราณ "ก็พูดงั้นไปแล้วไง"

"เช่นนั้นก็ขออภัยด้วย ท่านจอมเวท!" ผมตอบด้วยภาษาเดียวกัน "ก็ถ้า*ท่าน*เป็นฝ่ายที่มีนิมิตอะไรที่มีประโยชน์ ข้าอาจจะยอมฟังท่านมากขึ้นนะ!"

คาลิปโซเรียกผมด้วยคำด่าหลากหลายที่เตือนให้นึกขึ้นได้ว่าภาษามิโนอันนั้นช่างมีสีสันเพียงใดก่อนที่มันจะสูญหายไปจากโลกนี้

"นี่ สองคนนั้นน่ะ" ลีโอพูดขึ้น "อย่าใช้ภาษาโบราณได้มะ รบกวนขอเป็นภาษาสเปนหรืออังกฤษเท่านั้น หรือภาษาเครื่องกลก็ได้"

เฟสตัสส่งเสียงอี๊ดเห็นด้วยมาเชียว

"ไม่เป็นไร ไอ้หนู" ลีโอว่า "ฉันว่าพวกนั้นไม่ได้ตั้งใจจะกันเราสองคนออกหรอก บินลงไปที่ถนนข้างล่างกันดีกว่าเนอะ"

ดวงตาสีทับทิมของเฟสตัสฉายแววจ้าขึ้น ฟันเหล็กของมันหมุนติ้วเหมือนดอกสว่าน ผมจินตนาการว่ามันคงกำลังคิดว่า *แบบนี้กลับไปอิลลินอยส์น่าจะดีกว่านะ*

แต่มันก็กระพือปีกแล้วโผลงจากโดม เราพุ่งลงมาข้างล่างและมาหยุดอยู่หน้าศาลาว่าการรัฐอย่างแรงพอที่จะทำให้ฟุตบาธแตกได้ ลูกตาผมสั่นอย่างกับลูกโป่งน้ำทีเดียว

เฟสตัสสะบัดหัวซ้ายขวา ไอร้อนพวยพุ่งจากรูจมูก

รอบตัวเราไม่มีสภาพการณ์แตกตื่นใดๆ มีรถค่อยๆ ขับมาจากถนนเวสต์วอชิงตัน คนเดินถนนก็เดินเรื่อยเปื่อยผ่านไป ทั้งหญิงวัยกลางคนในชุดลายดอก ตำรวจหุ่นท้วมที่ถือแก้วกาแฟกระดาษพิมพ์ชื่อร้าน*คาเฟ่พาตาซู* แล้วก็ชายแต่งตัวเรียบหรูในชุดสูทผ้าฝ้ายลายคลื่นสีน้ำเงิน

ชายในชุดสูทสีน้ำเงินนั่นโบกมือให้อย่างมีมารยาทตอนที่เขาเดินผ่านไป "อรุณสวัสดิ์ครับ"

"ไงพวก" ลีโอตะโกนตอบ

คาลิปโซเอียงคอ "ทำไมถึงเป็นมิตรขนาดนั้น เขาไม่*เห็น*เหรอว่าเรานั่งอยู่บนมังกรเหล็กขนาดห้าสิบตันน่ะ"

ลีโอยิ้มกว้าง "เพราะมนตร์บังตาไง ดาร์ลิ้งก์จ๋า มันทำให้ตามนุษย์ธรรมดาเห็นอะไรเพี้ยนไปหมด ทำให้สัตว์ประหลาดดูเหมือนเจ้าหมาจรจัด ทำให้ดาบดูเหมือนร่ม ทำให้ฉันดูหล่อยิ่งกว่าเดิมอีก!"

คาลิปโซจิกนิ้วหัวแม่มือทั้งสองเข้าตรงตำแหน่งไตของลีโอ

"โอ๊ย!" เขาร้อง

"ข้ารู้ว่ามนตร์บังตาคืออะไร ลีโอไนดัส..."

"เฮ้ บอกว่าอย่าเรียกชื่อนั้น"

"...แต่มนตร์บังตาต้องแรงมากถึงจะซ่อนสัตว์ประหลาดขนาดมหึมาแบบเฟสตัสได้ในระยะประชิดขนาดนี้ อะพอลโล ท่านไม่คิดว่ามันพิลึกเหรอ"

ผมเพ่งมองคนเดินถนนที่ผ่านไปมา

จริงอยู่ ผมเคยเห็นที่ซึ่งมนตร์บังตาหนาเป็นพิเศษมาแล้ว สมัยสงครามเมืองทรอยท้องฟ้าเหนือสนามรบเต็มไปด้วยทวยเทพเสียจนไม่สามารถเลี้ยวรถม้าศึกโดยไม่เจอเทพเจ้าสักองค์ได้ แต่ทั้งชาวเมืองทรอยและชาวกรีกก็เห็นแค่เค้าลางจางๆ ว่าพวกเราอยู่กันตรงนั้น หรือที่เกาะทรีไมล์ในปี 1979 ซึ่งเหล่ามนุษย์ต่างไม่ได้รู้เท่าทันว่าอุบัติเหตุนิวเคลียร์ที่เกือบวิกฤตนั้น ที่จริงแล้วมันเกิดจากการทะเลาะกันครั้งรุนแรงระหว่างแอรีสกับเฮเฟตัส (ถ้าจำไม่ผิด เฮเฟตัสไปล้อกางเกงขากระดิ่งของแอรีสก่อนน่ะนะ)

ถึงอย่างนั้นผมก็คิดว่าเรื่องมนตร์บังตาหนาจัดไม่ใช่ปัญหาตรงนี้ ลักษณะบางอย่างของชาวเมืองพวกนี้ต่างหากที่รบกวนจิตใจผมพิลึก สีหน้าพวกเขาเรียบเฉยเกินไป รอยยิ้มแบบงงๆ นั่นทำให้นึกถึงพวกชาวเอเธนส์โบราณช่วงก่อนเทศกาลไดโอนีซุส ทุกคนจะอารมณ์ดีไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไรนอกจากเฝ้ารอที่จะเมาหัวทิ่มกับทำเรื่อง

เสื่อมศีลธรรมทั้งหลายในเทศกาลที่กำลังจะเกิดขึ้น

"เราควรหลบจากสายตาผู้คนก่อน" ผมเสนอ "หรือว่าจะ..."

จู่ๆ เฟสตัสก็สะดุดและตัวสั่นเหมือนลูกหมาเปียกน้ำ มีเสียงเหมือนสายพานหลุดดังออกมาจากในช่องอกของมัน

"โอ๊ย อีกแล้วเหรอ" ลีโอพูด "ทุกคนลงเร็ว!"

คาลิปโซกับผมรีบกระโดดลงทันที

ลีโอวิ่งไปตรงหน้าเฟสตัสและยกมือขึ้นเป็นท่าปางห้ามมังกรแบบดั้งเดิม "เฮ้พวก ไม่เป็นไรนะ ฉันจะปิดเครื่องนายแป๊บนึง โอเคมั้ย แค่พักหน่อยเพื่อจะได้..."

เฟสตัสสำรอกพ่นไฟออกมาท่วมตัวลีโอ โชคดีนะที่ร่างของวัลเดซทนไฟ แต่เสื้อผ้าของเขาไม่ได้ทนไฟไปด้วย ลีโอเคยบอกผมว่าเขาสามารถป้องกันไม่ให้เสื้อผ้าไหม้ด้วยได้ถ้ามีเวลาตั้งสมาธิดีๆ แต่ถ้าโดนไฟเผาโดยไม่ทันตั้งตัวล่ะก็...มันก็ไม่ได้ผลไง

กว่าไฟจะดับ ลีโอที่ยืนอยู่ตรงหน้าเราก็เหลือแต่กางเกงในแร่ใยหิน เข็มขัดเครื่องมือ แล้วก็รองเท้าผ้าใบกรุ่นควันที่ละลายไปครึ่งนึง

"เวรเอ๊ย!" เขาพ่น "เฟสตัส อยู่กลางแจ้งนี่มันหนาวนะ!"

เจ้ามังกรนั่นเซวูบ ลีโอเลยโผเข้าไปยกคานที่ข้อพับขาหน้าซ้ายของมัน เฟสตัสเริ่มพับตัวลงทันที ทั้งปีก ขา คอ และหางหดเข้าไปในลำตัว แผ่นสัมฤทธิ์ในตัวก็ซ้อนกันพับเข้าไปข้างใน ไม่กี่วินาทีต่อมาเพื่อนจักรกลของเราก็เหลือเป็นเพียงกระเป๋าเดินทางสีทองแดงขนาดใหญ่หนึ่งใบ

แน่นอน เรื่องแบบนั้นไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ก็เหมือนกับเทพเจ้ามนุษย์กึ่งเทพหรือวิศวกรทุกคน ลีโอ วัลเดซไม่เคยยอมให้กฎฟิสิกส์

มาหยุดเขาได้

เขานิ่วหน้าใส่สัมภาระชิ้นใหม่ "เฮ้อ...ฉัน*นึกว่า*ซ่อมตัวเก็บประจุของมันไปแล้วเสียอีก สงสัยต้องติดอยู่เมืองนี้จนกว่าจะหาร้านซ่อมเครื่องไฟฟ้าได้นั่นแหละ"

คาลิปโซทำหน้านิ่ว เสื้อแจ็กเก็ตสกีสีชมพูของเธอยังพราวไปด้วยเกล็ดหิมะจากตอนที่เราบินผ่านเมฆ "ถ้าหาร้านแบบนั้นได้แล้วจะต้องใช้เวลาซ่อมเฟสตัสอีกนานแค่ไหน"

ลีโอยักไหล่ "สิบสองชั่วโมงมั้ง หรือไม่งั้นก็สิบห้า" เขากดปุ่มข้างกระเป๋า "อ้อ แล้วถ้าหาร้านขายเสื้อผ้าผู้ชายได้ด้วยก็จะดี"

ผมนึกภาพพวกเราเดินเข้าไปในร้าน ที.เค.แม็กซ์ โดยที่ลีโอใส่แค่กางเกงในกับรองเท้าผ้าใบเยิ้มๆ แล้วก็ลากกระเป๋าเดินทางสีทองแดงตามเข้าไปด้วย ไม่ค่อยชอบไอเดียนั้นเท่าไหร่เลยสิเอ้า

แต่ทันใดนั้นก็มีเสียงทักขึ้นจากทางฟุตบาธ "สวัสดีค่ะ"

ผู้หญิงชุดลายดอกคนเดิมกลับมาอีกแล้ว คืออย่างน้อยเธอก็*ดูเหมือน*จะเป็นคนเดิม ถ้าไม่ใช่คนเดิมก็แสดงว่ามีผู้หญิงในอินเดียนาโพลิสที่ใส่ชุดลายดอกสายน้ำผึ้งสีเหลืองม่วงพร้อมทำผมตีโป่งหลายคนเลยทีเดียว

เธอยิ้มแบบกลวงๆ "เช้านี้อากาศดีนะคะ!"

ที่จริงเช้านี้อากาศมันแย่ซึมทึมเทามาก ทั้งหนาวและเมฆมาก แถมยังมีกลิ่นเหมือนหิมะกำลังจะตก แต่ผมก็รู้สึกว่าถ้าทำเป็นไม่สนใจเธอไปเลยก็จะแอบเสียมารยาทนิดนึง

ผมโบกมือให้เธอเหมือนเราอยู่ในขบวนพาเหรด ทำท่าแบบที่ผมใช้กับกลุ่มสาวกตอนที่พวกนั้นมาหมอบราบคาบแก้วอยู่ที่แท่นบูชาสำหรับผม สารที่ส่งออกมามันก็ชัดเจนอยู่...*ข้าเห็นเจ้าแล้ว เจ้ามนุษย์*

อ่อนด้อย ทีนี้ก็หลบไปซะ เทพเขาจะคุยกัน

แต่ผู้หญิงคนนั้นไม่เข้าใจสารของผมและยิ่งเดินเข้ามาใกล้จนหยุดอยู่ตรงหน้าพวกเรา เธอไม่ได้ตัวใหญ่นัก แต่สัดส่วนของเธอก็ดูไม่ปกติยังไงไม่รู้ บ่ากว้างเกินไปเมื่อเทียบกับขนาดหัว ส่วนอกและท้องยื่นออกมาแบบเป็นก้อนๆ อย่างกับยัดกระสอบมะม่วงไว้ในชุดด้านหน้า ประกอบกับแขนขาผอมยาวของเธอยิ่งทำให้ผมคิดถึงแมลงเต่าทองขนาดยักษ์ ถ้าเธอสะดุดล้มผมว่าเธอคงไม่สามารถลุกขึ้นได้ง่ายๆ แน่

"ตายแล้ว!" เธอจับกระเป๋าถือแน่นด้วยมือทั้งสองข้าง "พวกเด็กๆ อย่างเธอนี่น่ารักจริง!"

ทั้งลิปสติกและอายแชโดว์ของผู้หญิงคนนี้เป็นสีม่วงจัด ดูแล้วก็ให้สงสัยว่าเธอหายใจเอาออกซิเจนไปเลี้ยงสมองได้พอรึเปล่า

"คุณผู้หญิงครับ" ผมตอบ "เราไม่ใช่เด็กแล้ว" ที่จริงผมเติมได้อีกว่าผมอายุสี่พันกว่าปี ส่วนคาลิปโซอายุมากกว่าผมเสียอีก แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจไม่พูดดีกว่า "ทีนี้ก็ขอตัวนะครับ เราต้องไปหาที่ซ่อมกระเป๋าแล้วเพื่อนผมก็ต้องการกางเกงยีนสักตัวอย่างแรง"

ผมพยายามเดินอ้อมเธอไป แต่เธอก็ขวางทางผมไว้

"ยังไปไม่ได้นะจ๊ะที่รัก! เรายังไม่ได้ต้อนรับพวกเธอสู่อินเดียนาเลย! เธอหยิบมือถือสมาร์ตโฟนออกมาจากกระเป๋า หน้าจอมันเรืองแสงอย่างกับมีการโทรอยู่แล้วตั้งแต่ต้น

"ใช่เขาแน่ละ" เธอพูดกับโทรศัพท์ "ทุกคนมาตรงนี้เลย อะพอลโลอยู่นี่!"

ปอดของผมสั่นสะท้านพร้อมกับหดตัวอยู่ในอก

ถ้าเป็นสมัยก่อนผมคงไม่แปลกใจที่ใครจะจำผมได้ทันทีที่มาถึง

เมืองใดเมืองหนึ่ง นั่นเป็นเรื่อง*แน่นอน* ชาวบ้านจะต้องรีบมาต้อนรับผม พวกเขาจะร้องเพลง เต้นรำ และโปรยดอกไม้ กับจะต้องเริ่มสร้างวิหารใหม่เลยทันที

แต่ในฐานะของเลสเตอร์ พาพาโดพูลอส ผมไม่ควรได้รับการต้อนรับแบบนั้น หน้าตาผมไม่ได้เหมือนกับร่างเดิมอันแสนเจิดจ้า แค่คิดว่าชาวอินเดียนาจะจำผมได้ทั้งๆ ที่หัวยุ่ง สิวเขรอะ และอ้วนเผละ ก็เป็นความคิดที่เหยียดหยามและน่ากลัวไปพร้อมๆ กันแล้ว ถ้าเกิดพวกนั้นจะบ้าตั้งรูปปั้นของผมในร่างปัจจุบันนี้ล่ะ ร่างเลสเตอร์ยักษ์สีทองใจกลางเมืองของพวกเขา เทพองค์อื่นๆ ต้องล้อกันไม่จบไม่สิ้นแน่!

"คุณครับ" ผมพูดอีก "ท่าทางคุณจะจำคนผิด..."

"อย่ามาถ่อมตัวเลย!" ผู้หญิงคนนั้นโยนทั้งมือถือและกระเป๋าทิ้ง พลางคว้าต้นแขนของผมไว้ด้วยแรงมหาศาลอย่างกับนักยกน้ำหนัก "เจ้านายของเราจะต้องยินดีมากที่จับเธอไว้ได้ แล้วก็กรุณาเรียกฉันว่านาเนตต์นะ"

คาลิปโซพุ่งเข้าใส่ทันที ไม่รู้ว่าเพราะเธออยากจะช่วยปกป้องผม (ซึ่งไม่น่าจะใช่) หรือเธอก็แค่ไม่ชอบชื่อนาเนตต์ แต่เธอก็ชกหน้ายายป้านั่นไปแล้ว

เรื่องนี้ไม่ได้ทำให้ผมประหลาดใจเท่าไหร่ เมื่อเธอเสียพลังอมตะของตัวเองไป คาลิปโซก็กำลังพยายามฝึกทักษะด้านอื่นๆ ของตัวอยู่ ในช่วงที่ผ่านมาเธอไปไม่รอดทั้งกับการใช้ดาบ ง้าว ดาวกระจาย แส้ และการเล่นตลกด้นสด (ผมก็เห็นใจเธออยู่นะ) วันนี้เธอเลยคิดจะหัดการต่อสู้ด้วยกำปั้นลุ่นๆ นี่แหละ

แต่ที่ทำให้ผมประหลาดใจคือเสียง*กร๊อบ*ตอนที่กำปั้นของเธอกระทบเข้ากับหน้าของนาเนตต์...เสียงกระดูกนิ้วหัก

"โอ๊ย!" คาลิปโซเซถอยออกมาพลางกุมมือตัวเองแน่น

หัวของนาเนตต์เคลื่อนไปด้านหลัง เธอปล่อยตัวผมและพยายามคว้าหน้าตัวเองเอาไว้ แต่มันก็สายไปแล้ว หัวของเธอไหลตกลงไปจากบ่า มันตกลงไปถึงพื้นถนนยางมะตอยแล้วก็กลิ้งหลุนๆ ไปข้างๆ ตายังกะพริบอยู่ ริมฝีปากสีม่วงนั้นก็ยังกระตุก ฐานของหัวทำมาจากสแตนเลสเรียบ และที่แปะอยู่เห็นๆ คือแถบกระดาษกาวขาดวิ่นที่มีเส้นผมกับกิ๊บติดอยู่เต็มไปหมด

"เฮเฟตัสช่วย!" ลีโอวิ่งไปหาคาลิปโซ "ป้า! หน้าป้าหนาจนทำมือแฟนผมพังเลยนะ ป้าเป็นตัวอะไรเนี่ย หุ่นจักรกลหรือไง"

"ไม่ใช่จ้ะที่รัก" นาเนตต์ที่ไร้หัวตอบกลับมา เสียงอู้อี้นั้นไม่ได้มาจากหัวสแตนเลสที่กลิ้งอยู่ข้างถนน มันดังออกมาจากในชุดของเธอ บริเวณเหนือไหปลาร้าจุดที่เคยเป็นคอของเธอนั้นมีปอยผมเส้นเล็กสีทองพันกับกิ๊บอยู่เต็ม "แต่ขอบอกเลยนะ มาชกกันแบบนี้เรียกว่าไม่มีมารยาทเท่าไหร่"

แม้จะรู้สึกตัวช้าไปหน่อยแต่ผมก็เพิ่งรู้ว่าหัวโลหะนั้นเป็นเครื่องปลอมตัว ก็เหมือนกับที่พวกแซเทอร์จะใส่รองเท้ามนุษย์เพื่อปกปิดกีบเท้า เจ้าอสุรกายชนิดนี้ก็แสร้งทำตัวเป็นมนุษย์ด้วยการแกล้งทำเป็นว่าตัวเองมีหน้าเหมือนคน เสียงของพวกมันมาจากช่องท้อง ซึ่งแปลว่า...

ผมเข่าอ่อนเลยทีเดียว

"เบลมมี" ผมพูด

นาเนตต์หัวเราะคิก ส่วนกลางลำตัวที่ปูดโปนนั้นสั่นอยู่ใต้ชุดลายดอกสายน้ำผึ้ง เธอกระชากเปิดเสื้อแบบที่คนอเมริกันแถบมิดเวสต์ไม่มีทางทำกันแน่ๆ แล้วก็เผยใบหน้าที่แท้จริงออกมา

ส่วนที่ควรจะเป็นเสื้อชั้นในผู้หญิงกลับเป็นดวงตาโปนใหญ่

สองดวงจ้องมาที่ผม จากจุดที่ควรเป็นซี่โครงกลับเป็นจมูกโตๆ มันแผล็บที่ช่องท้องมีปากน่าเกลียดหยักยิ้ม ริมฝีปากมันวาวสีส้ม ฟันใหญ่เหมือนเอาไพ่เปล่าๆ สีขาวมาเรียงกัน

"ใช่แล้วจ้ะที่รัก" ใบหน้านั้นพูดขึ้น "และฉันขอจับพวกเธอในนามของไทรอัมวิเรต!"

ทั่วทั้งถนนเวสต์วอชิงตัน เหล่าคนเดินถนนที่หน้าตาดูใจดีก็หันมาและเริ่มตบเท้าเดินเข้ามาหาพวกเรา

2

เหล่าชายหญิงไร้หัว ไม่อินบรรยากาศมิดเวสต์เลย อุ๊ย ดู...ผีสีชีส

คุณอาจกำลังคิดอยู่ว่าเฮ้ อะพอลโล ทำไมไม่หยิบธนูมายิงยายป้านั่น หรือไม่งั้นก็เอาอูคูเลเล่ศึกออกมาเล่นเพลงหว่านเสน่ห์ใส่เธอซะ

จริงอยู่ ของทั้งสองอย่างนั้นยังอยู่บนบ่าผม พร้อมกับกระบอกลูกธนูด้วย แต่เรื่องที่เซ็งก็คือแม้แต่อาวุธของมนุษย์กึ่งเทพชิ้นที่เลิศที่สุดก็ยังต้องได้รับสิ่งที่เรียกว่า*การบำรุงรักษา* เคย์ล่ากับออสตินลูกๆ ของผมอธิบายเรื่องนี้ให้ฟังก่อนที่จะออกมาจากค่ายฮาล์ฟบลัดแล้ว ถ้าจู่ๆ ผมอยากจะควักคันธนูกับลูกธนูออกมาจากอากาศเหมือนที่เคยทำสมัยยังเป็นเทพมันก็จะไม่ได้ผล หรือจู่ๆ นึกจะให้อูคูเลเล่ปรากฏขึ้นในมือและบรรเลงเพลงได้ไม่เพี้ยนเลยก็ทำไม่ได้เหมือนกัน

อาวุธและเครื่องดนตรีของผมถูกห่อผ้าไว้อย่างดี ไม่อย่างนั้นการบินบนท้องฟ้าฤดูหนาวที่ทั้งชื้นทั้งเปียกคงจะทำให้คันธนูงอผิดรูป ทำลูกธนูพังหมด และสายอูคูเลเล่ก็คงจะเพี้ยนแบบเอาไปเล่นให้ฮาเดสที่อยู่ในนรกฟังได้เลย แต่จะเอาพวกมันขึ้นมาใช้ตอนนี้คงต้องเสียเวลา

ตั้งสายกันหลายนาที เป็นเวลาที่ผมไม่มีเสียด้วย

อีกอย่างผมก็ไม่คิดว่ามันจะช่วยให้สู้กับพวกเบลมมีได้เท่าไหร่

ผมไม่ได้เจอกับเจ้าพวกนี้มาตั้งแต่สมัยของจูเลียส ซีซาร์ แล้วผมก็ยินดีที่จะให้เวลาผ่านไปอีกสักสองพันปีโดยไม่ต้องเจอพวกมันอีกสักตนเลยด้วยซ้ำ

เทพแห่งกวีและดนตรีจะต่อสู้กับตัวที่มีหูอยู่ใต้รักแร้แบบนี้ได้ยังไง แถมเบลมมียังไม่ได้มีความเกรงกลัวหรือเคารพศาสตร์แห่งธนูด้วย เจ้าพวกนี้เป็นนักสู้ไร้แบบแผนตัวใหญ่หนังหนา พวกมันมีภูมิต้านทานต่อโรคส่วนใหญ่ในโลกเสียด้วยซ้ำ ซึ่งนั่นแปลว่าพวกมันไม่เคยเรียกให้ผมต้องไปช่วยรักษาแล้วก็ไม่กลัวลูกศรโรคระบาดของผม ส่วนที่แย่ที่สุดน่ะนะ เจ้าพวกนี้ไม่มีอารมณ์ขันและไม่มีจินตนาการ พวกมันไม่สนใจอนาคต เพราะงั้นพวกมันเลยไม่เห็นประโยชน์ของเทพพยากรณ์หรือคำพยากรณ์อะไรเลย

พูดง่ายๆ ก็คือนอกจากพวกเบลมมีนี้แล้วก็ไม่มีอสุรกายเผ่าพันธุ์ไหนอีกที่เทพผู้หล่อเหลาและเปี่ยมไปด้วยความสามารถหลากหลายแขนงอย่างผมจะรับมือไม่ได้ (และเอาจริงๆ นะ เชื่อเถอะว่าแอรีสเคยพยายามแล้ว เจ้าพวกทหารรับจ้างเฮสเซียนเมื่อสมัยศตวรรษที่ 18 ที่เขาปั้นขึ้นมานั่นไงล่ะ ทำเอาสมัยนั้นจอร์จ วอชิงตันกับผมต้องทนกับพวกมัน*แทบแย่*)

"ลีโอ" ผมพูด "เปิดเจ้ามังกรขึ้นมา"

"ผมเพิ่งสั่งให้เขาเริ่มวงจรหลับเองนะ"

"ให้ไว!"

ลีโอปลุกปล้ำกับปุ่มบนกระเป๋าเดินทาง แต่ก็ไม่เกิดอะไรขึ้น "บอกแล้วไงพวก ต่อให้เฟสตัสไม่ได้พังอยู่ แต่ถ้าเขาหลับไปแล้วมันก็

ยากสุดๆ ที่จะปลุกขึ้นมาใหม่"

เยี่ยม ผมคิด คาลิปโซก็เอาแต่คุดคู้กุมมือหักๆ ของตัวเองพลางพึมพำคำผรุสวาทหยาบคายเป็นภาษามิโนอัน ลีโอก็ยืนตัวสั่นในกางเกงใน ส่วนผม...คือตอนนี้ผมเป็น*เลสเตอร์* และแทนที่จะได้เผชิญหน้ากับศัตรูด้วยหุ่นจักรกลพ่นไฟได้ ตอนนี้เรากลับต้องเจอศัตรูพร้อมกับกระเป๋าเดินทางเหล็กที่แทบจะขนย้ายไปไหนไม่ได้ด้วยซ้ำ

ผมหมุนตัวกลับไปเผชิญหน้าเบลมมีตนนั้น "จง*ไปซะ* เจ้านาเนตต์เหม็นโฉ่!" ผมพยายามพูดด้วยเสียง*โกรธอย่างเทพ* "หากเจ้าบังอาจแตะต้องร่างศักดิ์สิทธิ์ของข้าอีก เจ้าจะต้องถูก*ทำลาย*"

ถ้าเป็นสมัยผมยังเป็นเทพเนี่ย ขู่แค่นั้นก็ทำให้ศัตรูทั้งกองทัพกลัวฉี่เล็ดกันแล้ว แต่ยายป้านาเนตต์นี่เอาแต่กะพริบตากลมโตเหมือนวัวเท่านั้น

"จะพยายามให้เหนื่อยทำไม" เธอพูด ริมฝีปากของเธอสะกดสายตาอย่างน่าขยะแขยงที่สุด มันเหมือนเรากำลังดูใครเอามือเข้าไปชักหุ่นกระบอกในแผลผ่าตัด "อีกอย่างนะจ๊ะที่รัก ตอนนี้เธอไม่ใช่เทพแล้ว"

ทำไมใครๆ ต้องคอยย้ำเรื่องนั้นกันอยู่เรื่อย

ชาวเมืองพากันเดินเข้ามาตรงจุดที่เรายืนอยู่เพิ่มอีก เจ้าหน้าที่ตำรวจสองนายเดินลงมาตามบันไดศาลากลาง ส่วนที่หัวมุมซีเนทอเวนิวพนักงานเทศบาลสามคนทิ้งรถขยะและย่างสามขุมเข้ามาพร้อมกับถังขยะเหล็กชิ้นโตในมือ และอีกทางหนึ่งก็มีผู้ชายใส่สูทครึ่งโหลกำลังเดินลัดสนามหน้าศาลากลางมา

ลีโอสบถ "ทุกคนในเมืองนี้เป็นไอ้หัวกระป๋องทั้งนั้นเลยเหรอ นี่ฉันไม่ได้พูดถึงกระป๋องแบบเจ๋งๆ ด้วยนะ"

"ใจเย็นที่รัก" นาเนตต์พูดอีก "ยอมให้จับเสียดีๆ เราจะได้ไม่ต้อง

ทำร้ายเธอมากนัก นั่นจึงจะเป็นหน้าที่ขององค์จักรพรรดิ"

ต่อให้มือจะหักอยู่ แต่ดูเหมือนคาลิปโซก็ไม่คิดจะยอมแพ้ เธอพุ่งเข้าหานาเนตต์อีกครั้งพร้อมแหกปากอย่างไม่ยอมคน รอบนี้เธอพยายามใส่ลูกเตะคาราเต้ให้โดนจมูกยักษ์ของเบลมมี

"อย่า!" ผมตะโกนห้าม แต่มันสายไปซะแล้ว

อย่างที่เคยบอกไปแล้วนั่นแหละ เจ้าเบลมมีพวกนี้หนังเหนียวมาก แค่จะทำให้พวกมันเจ็บยังยาก ไม่ต้องพูดถึงที่จะฆ่าพวกมันเลย เท้าของคาลิปโซเตะโดนเป้าจริงๆ แต่ข้อเท้าของเธอก็หักพร้อมเสียง*กร๊อบ*ที่ฟังระคายหูที่สุด เธอทรุดลงตัวงออยู่กับพื้นด้วยความเจ็บปวด

"คาล!" ลีโอรีบวิ่งไปหาเธอ "ถอยไปนะ ไอ้หน้าอกไก่!"

"พูดเพราะๆ หน่อยสิจ๊ะหนูๆ" นาเนตต์ปราม "ทำตัวอย่างนี้ น่ากลัว ฉันจะต้องเหยียบพวกเธอแล้วล่ะ"

เบลมมียกเท้าที่สวมรองเท้าส้นสูงหนังแก้วขึ้นมา แต่ลีโอไวกว่า เขาเรียกลูกไฟออกมาแล้วขว้างไปอย่างกับมันเป็นลูกเบสบอล โดนนาเนตต์เข้าที่กลางหว่างตาซึ่งอยู่กลางอกของเธออีกทีพอดี ไฟลุกโชนไหม้คิ้วและชุดลายดอก

ตอนที่นาเนตต์กรีดร้องและผงะถอยไป ลีโอก็ตะโกน "อะพอลโล ช่วยกันหน่อยสิ!"

นี่ก็เพิ่งรู้ตัวว่าผมได้แต่ยืนทื่อๆ ตัวแข็งด้วยความช็อก ซึ่งก็คงไม่เป็นไรถ้าผมนั่งมองเรื่องที่เกิดขึ้นนี้จากบัลลังก์บนเขาโอลิมปัส น่าเสียดายตอนนี้ผมอยู่ในสมรภูมิกับเหล่าตัวตนที่เล็กจ้อยพวกนี้ ผมไปช่วยพยุงคาลิปโซให้ลุกยืน (อย่างน้อยก็ยืนด้วยขาข้างเดียวที่ยังดีอยู่) เรายกแขนเธอขึ้นโอบบ่าเราทั้งคู่ (พร้อมเสียงกรี๊ดอย่างเยอะจากคาลิปโซตอนที่ผมบังเอิญจับมือข้างที่หักอยู่เข้า)

โขยกเขยกลัดสนามไปได้ประมาณสิบเมตร จู่ๆ ลีโอก็ชะงัก "ลืมเฟสตัส!"

"ทิ้งไว้นั่นแหละ" ผมตอบทันควัน

"อะไรนะ"

"เราดูแลทั้งมันทั้งคาลิปโซพร้อมกันไม่ไหวหรอก! เดี๋ยวเราค่อยกลับมาใหม่ เบลมมีพวกนั้นอาจไม่สนใจมันก็ได้"

"แต่ถ้าพวกนั้นคิดออกว่าจะเปิดการทำงานของเขายังไง..." ลีโอกระสับกระส่าย "ถ้าพวกนั้นทำร้ายเขา..."

"อ๊ากกก!" เสียงนาเนตต์กระชากเศษชุดที่ไหม้เกรียมของเธอดังมาจากข้างหลัง ร่างจากเอวลงไปมีขนสีน้ำตาลอ่อนเป็นกระเซิงคลุมอยู่ทั่ว ดูไปก็คล้ายตัวแซเทอร์ คิ้วของเธอไหม้หมดแล้ว แต่ส่วนอื่นของใบหน้ายังดูไม่ได้บาดเจ็บ เธอพ่นขี้เถ้าออกมาจากปากพลางจ้องเขม็งมาทางพวกเรา "เล่นงี้*ไม่สวย*เลย *จับพวกมันมา!*"

นักธุรกิจคนนั้นเกือบวิ่งมาทันเราอยู่แล้ว ตัดความหวังทุกอย่างที่เราจะกลับมารับเฟสตัสได้โดยที่ไม่โดนจับเองเสียก่อน

เราเลือกทางออกที่มีแต่วีรบุรุษเท่านั้นที่จะนึกได้...เผ่นสิครับ รออะไรอีก!

ผมไม่ได้รู้สึกว่าเหนื่อยหนักขนาดนี้อีกเลยนับตั้งแต่วิ่งสามขาท้าตายกับเม็ก แม็กแคฟฟรีย์สมัยอยู่ค่ายฮาล์ฟบลัด คาลิปโซก็พยายามจะช่วยด้วยการกระโดดดึ๋งๆ เหมือนกระต่ายขาเดียวอยู่ตรงกลางระหว่างลีโอกับผม แต่ถ้าไปกระทบโดนขาหรือมือข้างที่หักเมื่อไหร่เธอก็จะร้องโอ๊ยแล้วทรุดมาซบเราทันที

"ขะ...ขอโทษ" เธอพึมพำ เหงื่อแตกท่วมหน้าไปหมด "สงสัยข้าจะไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นนักสู้ตะลุมบอน"

"ฉันก็ไม่ได้เกิดมาเป็นนักสู้" ผมยอมรับตรงๆ "ลีโออาจจะถ่วงเวลายื้อไว้ได้หน่อยตอนที่..."

"เฮ้ ไม่ต้องมามองกันเลย" ลีโอบ่นพึมพำ "ฉันก็แค่ช่างซ่อมเครื่องที่บางทีก็โยนลูกไฟได้ นักสู้ของเราติดอยู่ในโหมดกระเป๋าเดินทางตรงโน้น"

"งั้นก็กระโดดให้เร็วกว่านี้หน่อย" ผมเสนอ

เราเอาตัวรอดไปถึงถนนได้ก็แค่เพราะว่าพวกเบลมมีวิ่งช้ามาก เป็นผมก็คงช้าเหมือนกันมั้งถ้าต้องเทินหัวโลหะไว้บน...เอ่อ...บนหัวอีกที ความว่องไวของพวกเบลมมีตรงข้ามกับความแข็งแกร่งของร่างกาย การรับรู้ระยะที่ผิดเพี้ยนทำให้พวกมันต้องเดินด้วยความระมัดระวังอย่างที่สุด เหมือนกับว่าพื้นตรงหน้าเป็นโฮโลแกรมหลายชั้น ดังนั้นถ้าเพียงแต่เราจะเคลื่อนที่ไปให้ได้เร็วกว่าพวกมัน...

"อรุณสวัสดิ์!" ตำรวจนายหนึ่งโผล่มาทางขวาของเรา ปืนชักออกมาอยู่ในมือ "หยุดนะ ไม่งั้นผมจะยิง! ขอบคุณมากครับ!"

ลีโอควักขวดแก้วอุดผ้าขึ้นมาจากเข็มขัดเครื่องมือ เขาโยนไปที่เท้าของตำรวจนายนั้นแล้วไฟสีเขียวก็ระเบิดโพลงขึ้นรอบตัวเขา ตำรวจทำปืนหลุดมือ ก่อนจะเริ่มฉีกเครื่องแบบที่ไหม้ออกทำให้เราเห็นใบหน้าที่อก ขนคิ้วบนราวนมและหนวดบนพุงนั่นสมควรจะต้องโกนออกอย่างแรง

"ค่อยยังชั่ว" ลีโอพูด "ฉันแอบ*หวัง*ไว้ว่าหมอนั่นจะเป็นเบลมมีจริงๆ แต่ฉันมีเพลิงกรีกอยู่ขวดเดียวซะด้วย แล้วก็เรียกลูกไฟออกมาเยอะๆ ไม่ได้นอกเสียจากว่าจะอยากทำให้ตัวเองหมดสติ เพราะงั้น..."

"เราต้องหาที่หลบภัย" คาลิปโซพูด

เป็นคำแนะนำที่ดี แต่*ที่หลบภัย*น่าจะไม่ใช่เรื่องที่คนอินเดียนา

จะคิดกันเท่าไหร่ ถนนมันกว้างแล้วก็ตรงแน่ว ภูมิประเทศราบเรียบ ผู้คนก็กระจัดกระจาย หันไปทางไหนก็มีแต่คนมองมาที่เรา

เราเลี้ยวเข้าถนนเซาธ์แคปิตอล ผมเหลียวหลังกลับไปมองและเห็นขบวนม็อบชาวเมืองหัวกระป๋องหน้ายิ้มเผล่ไล่เข้าใกล้เรามาทุกที คนงานก่อสร้างคนหนึ่งหยุดวิ่งเพื่อกระชากบังโคลนออกจากรถปิกอัพฟอร์ด ก่อนจะกลับมาเข้าขบวนอีกครั้ง บังโคลนที่กลายเป็นอาวุธสีเงินวาววับพาดอยู่กับบ่า

ในขณะที่พวกมนุษย์ธรรมดา หรืออย่างน้อยก็คนที่ไม่ได้ทำท่าอยากจะฆ่าพวกเราตอนนี้น่ะนะ ก็ใช้ชีวิตและทำธุระของตัวไป โทรศัพท์ไปรอไฟแดงไป จิบกาแฟในร้านแถวนั้นไปอย่างปกติที่สุดโดยไม่ได้สนใจอะไรพวกเราเลย ที่มุมตึกหนึ่งถึงกับมีชายเร่ร่อนห่มผ้าหนานั่งบนลังกระดาษ ร้องขอเศษเหรียญจากผมด้วยซ้ำ ผมต้องหักห้ามใจไม่บอกเขาว่าไอ้เศษโลหะที่เขาต้องการน่ะกำลังเร่งตามเรามาข้างหลังนั่นพร้อมกับอาวุธสารพัดแบบครบมืออีกต่างหาก

หัวใจของผมเต้นรัว ขาก็สั่นไปหมด ผมล่ะเกลียดร่างมนุษย์ซะจริง ผมต้องประสบกับเรื่องน่ารำคาญใจเยอะมาก เช่นความกลัว ความหนาว ความคลื่นเหียนวิงเวียนและแรงกระตุ้นที่ทำให้อยากครางออกมาว่า *อย่าฆ่าผมเลย!* ถ้าเพียงแต่คาลิปโซไม่ได้ทำข้อเท้าตัวเองหักซะก่อน เราอาจจะวิ่งได้เร็วกว่านี้ แต่เราก็ทิ้งเธอไว้ไม่ได้ใช่มั้ยล่ะ คือจริงๆ แล้วผมก็ไม่ได้ชอบคาลิปโซนักหรอกนะ แต่ผมโน้มน้าวให้ลีโอทิ้งมังกรไว้แล้วตัวนึง ไม่อยากลองดีกับโชคตัวเองมากกว่านี้หรอก

"นั่นไง!" แล้วเธอก็พูดขึ้น ใช้คางพยักพเยิดไปยังสิ่งที่ดูเหมือนตรอกส่งของหลังโรงแรม

ผมตัวสั่นขึ้นมาทันที นึกถึงวันแรกในนิวยอร์กในฐานะของเลสเตอร์

พาพาโดพูลอส "ถ้าเข้าไปแล้วเป็นทางตันล่ะ ครั้งสุดท้ายที่ฉันเข้าไปในตรอก เรื่องมันจบไม่สวยเท่าไหร่"

"ลองกันเถอะ" ลีโอพูด "เราอาจไปซ่อนในนั้นได้ หรือ...ไม่รู้เหมือนกัน"

ไม่รู้เหมือนกัน ฟังดูเหมือนแผนสำรองที่ไม่ค่อยเข้าท่า แต่ผมก็ไม่มีอะไรดีกว่านี้จะเสนอละ

ข่าวดี ตรอกนั่นไม่ใช่ทางตัน ผมมองเห็นทางออกที่ปลายอีกด้านอย่างชัดเจนเลยทีเดียว แต่ข่าวร้ายก็คือช่องขนของที่ด้านหลังโรงแรมล็อกประตูเอาไว้ทำให้เราไม่มีที่จะซ่อน แล้วผนังอีกด้านของตรอกนั้นก็มีถังขยะวางเรียงกันเป็นตับ โอ๊ย ถังขยะ! เกลียดซะไม่มีอ่ะ!

ลีโอถอนใจ "สงสัยเราคงจะต้องกระโดด..."

"ไม่!" ผมสวนทันควัน "ไม่กระโดดแล้ว!"

เราพยายามกะเผลกกันไปตามตรอกให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผมพยายามข่มใจให้หายตระหนกด้วยการแต่งกลอนซอนเน็ตในใจเกี่ยวกับวิธีการหลากหลายที่เทพซึ่งเปี่ยมด้วยความแค้นจะทำลายถังขยะได้ ผมมัวแต่หมกมุ่นกับกลอนจนไม่ทันสังเกตว่าอะไรอยู่ตรงหน้าจนกระทั่งคาลิปโซสูดหายใจเฮือก

ลีโอหยุดทันที "นั่นมัน...*ซวยแล้ว*"

'ผี' ตรงหน้าเราเรืองแสงอ่อนๆ เป็นสีเหลืองขิง เขาใส่ชุดคลุมกรีกแบบดั้งเดิม รองเท้าแตะสาน แล้วก็มีดาบที่เก็บไว้ในฝัก เหมือนนักรบกรีกวัยฉกรรจ์ เว้นแค่เรื่องเดียวคือเขาโดนตัดหัวไปแล้ว แต่ไม่เหมือนกับพวกเบลมมีคือคนคนนี้ครั้งหนึ่งเคยเป็นมนุษย์แน่ๆ เลือดยังไหลออกมาจากคอที่ขาดกระเด็นเปื้อนชุดสีเหลืองเรืองแสงของเขาอยู่เลย

"นั่นมันผีสีชีส" ลีโอพูด

ผีตนนั้นยกมือขึ้นข้างหนึ่ง ทำท่าเรียกพวกเราให้เดินไปข้างหน้า

เพราะไม่ใช่มนุษย์ ผมเลยไม่เคยกลัววิญญาณคนตายเลย ดวงวิญญาณที่ทนทุกข์ทรมานมันก็เหมือนๆ กันไปหมดนั่นล่ะ เห็นเข้าดวงหนึ่งแล้วก็จะไม่รู้สึกแปลกใหม่อะไรอีกต่อไป แต่มีอะไรบางอย่างจากผีตนนี้ทำให้ผมไม่สบายใจ เขาปลุกความทรงจำที่ผ่านมานานแสนนาน ความรู้สึกผิดจากเมื่อหลายพันปีก่อน...

ที่ด้านหลังพวกเรา เสียงพวกเบลมมียิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ ผมได้ยินเสียงพวกมันตะโกน "อรุณสวัสดิ์!" หรือ "ขอทางหน่อย!" ไม่ก็ "วันนี้อากาศดีนะ!" กับชาวเมืองอินเดียนาด้วยกันตลอดทาง

"จะเอายังไงกันดี" คาลิปโซถาม

"ตามผีไป" ผมตอบ

"อะไรนะ" ลีโอร้อง

"เราตามผีสีซีสไป อย่างที่นายพูดบ่อยๆ ไง *ตามกลิ่นซีสไป*"

"ก็แค่พูดเล่นไหมล่ะ"

ผีสีเหลืองกวักมือเรียกอีกครั้งก่อนจะลอยไปที่ท้ายตรอก

ที่ด้านหลังเรา มีเสียงชายคนหนึ่งตะโกนขึ้น "อยู่นั่นเอง! อากาศดีจังเลยนะวันนี้"

ผมหันไปทันเห็นบังโคลนรถปิกอัพลอยหวือมาทางพวกเราพอดี

"หลบ!" ผมกระโดดจับทั้งคาลิปโซและลีโอ ทำให้เธอได้กรี๊ดขึ้นมาอีก บังโคลนรถอันนั้นลอยผ่านหัวพวกเราไปกระแทกเข้ากับถังขยะ เศษขยะกระเด็นกระจายพวยพุ่งอย่างกับพลุ

เรากระเสือกกระสนลุกขึ้นยืนอีกครั้ง คาลิปโซตัวสั่นสะท้านแต่ไม่ได้บ่นว่าเจ็บอีกต่อไปแล้ว ผมค่อนข้างแน่ใจว่าเธอกำลังจะช็อก

ลีโอหยิบปืนยิงแม็กซ์ออกมาจากเข็มขัดเครื่องมือ "พวกนาย

ไปก่อนเลย ฉันจะรั้งไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้"

"แล้วนายจะทำอะไร" ผมถาม "จัดเรียงพวกมันเข้าแฟ้มหรือไง"

"หาเรื่องโยนโน่นนี่นั่นใส่พวกมันสิ!" ลีโอตอกกลับ "เว้นแต่ถ้าคุณมีไอเดียดีกว่านี้"

"พะ...พอได้แล้วทั้งสองคนนั่นแหละ" คาลิปโซพูดตะกุกตะกัก "เรามะ...ไม่ทิ้งใครไว้ทั้งนั้น ทีนี้เดินต่อได้ ซ้าย ขวา ซ้าย ขวา"

เราโผล่จากตรอกออกมาเจอลานสาธารณะกลมๆ โล่งสนิท โอ๊ย ทำไมพวกชาวเมืองอินเดียนาไม่สร้างเมืองให้มันถูกต้อง แบบที่มีถนนแคบๆ คดเคี้ยวไปมา ให้มีมุมมืดเยอะๆ และมีบังเกอร์หลบระเบิดตั้งไว้ในที่สะดวกๆ ด้วยน่ะ

ใจกลางลานรูปวงแหวนนั้นมีน้ำพุที่ล้อมด้วยฐานปลูกดอกไม้ ทางทิศเหนือคือตึกแฝดของโรงแรมแห่งหนึ่ง ทางใต้มีอาคารสร้างจากอิฐแดงกับหินแกรนิตที่แม้จะเก่าแต่ก็ดูอลังการกว่า อาจเป็นสถานีรถไฟที่สร้างสมัยวิกตอเรียนมั้ง ทางออกอีกด้านหนึ่งมีหอนาฬิกาสูงตระหง่านเสียดฟ้าน่าจะสูงสักเจ็ดสิบเมตร เหนือทางเข้าหลักใต้ซุ้มประตูหินอ่อนมีหน้าต่างกระจกสีรูปวงกลมขนาดยักษ์ระยิบระยับอยู่กับกรอบสัมฤทธิ์สีเขียว เหมือนกระดานปาเป้าที่เราใช้กันในคืนเล่นเกมบนเขาโอลิมปัส แค่เป็นเวอร์ชั่นกระจกสี

การคิดถึงความหลังสมัยยังเป็นเทพทำให้ผมปวดใจ ผมยอมแลกทุกอย่างเพื่อจะได้กลับไปคืนเล่นเกมที่บ้านอีก ต่อให้ต้องทนฟังอาธีนาคุยโม้เรื่องคะแนนเกมสแครบเบิลก็ตาม

ผมกวาดตามองลานกว้างวงกลมตรงนั้น ผีของเราเหมือนจะหายตัวไปแล้ว

เขาพาเรามาที่นี่ทำไม เราควรลองหนีไปที่โรงแรมเหรอ หรือ

สถานีรถไฟ

คำถามนั้นไร้ประโยชน์ในทันใดเมื่อพวกเบลมมีล้อมเราไว้ได้

ม็อบเบลมมีกรูกันออกมาจากตรอกด้านหลังพวกเรา รถตำรวจคันหนึ่งเลี้ยวเข้าวงเวียนมาจากข้างสถานีรถไฟ รถแทร็กเตอร์ตักดินเลี้ยวไปจอดตรงที่จอดหน้าโรงแรม คนขับรถโบกมือให้เราพลางพูดอย่างร่าเริง "สวัสดี! ผมจะมาตักพวกคุณแล้วล่ะ!"

ทางออกจากลานนี้ถูกขวางไว้แล้วทุกทาง

เม็ดเหงื่อที่ไหลลงมาตามคอเย็นเยือกจนแทบจะจับตัวแข็ง เสียงหวือๆ น่ารำคาญดังขึ้นในหู ซึ่งผมก็เพิ่งรู้นี่แหละว่ามันเป็นเสียงในคอของผมเองขณะครางหงิงๆ ว่า *อย่าฆ่าฉันเลย อย่าฆ่าฉันเลย*

ไม่ ฉันจะไม่ยอมตายที่นี่ ผมสัญญากับตัวเอง *ฉันเป็นคนสำคัญเกินกว่าจะมากลับบ้านเก่าที่อินเดียนา*

แต่ขาที่สั่นดิกกับฟันที่กระทบกันกึกๆ เหมือนจะไม่เห็นด้วย

"มีใครคิดอะไรออกบ้างไหม" ผมถามสหายร่วมรบ "เชิญเลย ใครมีไอเดียอะไรเจ๋งๆ ว่ามาเลย"

คาลิปโซทำหน้าเหมือนไอเดียเจ๋งที่สุดตอนนี้คือพยายามกลั้นไว้ อย่าอาเจียน ลีโอยกปืนยิงแม็กซ์ขึ้นมา ซึ่งนั่นดูเหมือนไม่ได้ทำให้พวกเบลมมีกลัวเลยสักนิด

จากตรงกลางม็อบ เนเนตต์เพื่อนเก่าของเราก็โผล่ออกมา ใบหน้าบนอกยิ้มแสยะ ส้นสูงหนังแก้วไม่เข้ากับท่อนขาขนดกสีบลอนด์อย่างแรง "ดูดู๋ ที่รักจ๋า พวกเธอทำฉันหงุดหงิดนะเนี่ย"

นาเนตต์คว้าป้ายจราจรที่ใกล้มือที่สุดก่อนจะถอนขึ้นมาด้วยมือเดียว "เอาล่ะ อยู่นิ่งๆ กันหน่อยนะจ๊ะ ฉันแค่จะเอาป้ายนี่ตีหัวพวกเธอนิดเดียวเอง"

3

การแสดงสุดท้าย สาวทึนทึกทิ้งไมค์ แล้วฆ่าทุกคนเกลี้ยง

ผมเกือบจะเรียกใช้แผนการป้องกันตัวระดับโอเมก้าแล้วเชียว...ที่จริงๆ ก็เป็นแค่การคุกเข่าลงอ้อนวอนขอความเห็นใจ... ตอนที่ลีโอช่วยขัดจังหวะไม่ให้ผมต้องอาย

"รถตัก" เขากระซิบ

"นั่นเป็นรหัสอะไรงั้นเหรอ" ผมถาม

"เปล่า ผมจะแอบย่องไปที่รถตัก พวกคุณสองคนดึงความสนใจไอ้พวกหัวกระป๋องให้ที"

เขาถ่ายน้ำหนักคาลิปโซมาให้ผม

"บ้าไปแล้วเหรอ" เธอถามลอดไรฟัน

ลีโอมองเธอด้วยสายตาเร่งเร้าว่า *เชื่อฉันเถอะน่า! ดึงความสนใจพวกนั้นซะ!*

แล้วเขาก็ค่อยๆ ก้าวออกไปทางด้านข้าง

"อุ๊ย!" นาเนตต์ยิ้มกว้าง "อยากอาสามาตายก่อนเพื่อนเหรอจ๊ะ เจ้ามนุษย์กึ่งเทพตัวเตี้ย แต่เมื่อกี้เธอก็ใช้ไฟเล่นงานฉันน่ะนะ พอจะ

เป็นเหตุเป็นผลกันอยู่"

ไม่ว่าลีโอจะคิดอะไรอยู่ในหัว แผนของเขาต้องเหลวแน่ถ้าเขาเริ่มเถียงกับนาเนตต์เรื่องส่วนสูง (ลีโอจะอ่อนไหวหน่อยเวลามีใครเรียกเขาว่า*เตี้ย*) โชคดีนะที่ผมมีความสามารถพิเศษส่วนตัวในการเรียกความสนใจของทุกคนมาที่ตัวเองได้

"ข้าขออาสาตายก่อน!" ผมตะโกนออกไป

เบลมมีมุงทั้งฝูงหันมามองผมกันเป็นตาเดียว ผมแอบก่นด่าตัวเองที่เลือกคำนั้นอยู่เงียบๆ ก็น่าจะอาสาทำอะไรที่ง่ายกว่านั้นหน่อย แบบอาสาอบพาย หรืออาสาทำความสะอาดพื้นที่หลังการประหารไรงี้

ผมมักจะพูดโดยไม่ทันคิดหน้าคิดหลังเสมอ ปกติแล้วมันก็พอถูไถไปได้ หลายครั้งมันทำให้เกิดผลงานชิ้นเอกที่มาจากการด้นสด อย่างเช่นยุคฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม หรือความเคลื่อนไหวยุคเดอะบีท* ผมล่ะหวังจริงๆ ว่ารอบนี้จะเป็นอย่างนั้นบ้าง

"แต่ก่อนอื่น" ผมพูดต่อ "โปรดฟังคำวิงวอนของข้า เหล่าเบลมมีผู้เปี่ยมเมตตา!"

ตำรวจคนที่ลีโอขว้างระเบิดเพลิงใส่ลดปืนลง ยังมีเปลวเพลิงกรีกสีเขียวไหม้อยู่บนขนที่พุงของเขาเล็กน้อย "หมายความว่าไง *ฟังคำวิงวอนของข้า*"

"ก็..." ผมตอบ "มันเป็นธรรมเนียมที่เราจะต้องฟังคำสั่งเสียของคนที่กำลังจะตาย...หรือเทพ หรือมนุษย์กึ่งเทพ หรือ...เธอเรียกตัวเอง

---

* Beat Movement หรือ Beat Generation คือการเคลื่อนไหวทางสังคมและวัฒนธรรมในสหรัฐอเมริกาที่เริ่มต้นขึ้นในช่วงปี 1950 และมีศูนย์กลางอยู่ตามกลุ่มศิลปินโบฮีเมียนจากแถบนอร์ธบีช ซานฟรานซิสโก, เวสต์เวนิส ลอสแองเจลิส และกรีนิช วิลเลจในนิวยอร์ก เป็นความเคลื่อนไหวที่ไม่ใส่ใจการเมือง เพิกเฉยกับสังคม เน้นการปลดปล่อยตัวเอง ความสงบและรู้แจ้งผ่านการขยายเขตการรับรู้ของประสาทสัมผัส (มักจะมียาเสพติด ดนตรีแจ๊ซ เซ็กซ์ หรือหลักศาสนาพุทธแบบเซนเข้ามาเกี่ยวข้อง) ในไทย อาจจะเทียบได้กับ 'ยุคสายลมแสงแดด' ช่วงก่อนเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516

เป็นอะไรนะ คาลิปโซ เป็นไททันหรือมนุษย์กึ่งไททัน?"

คาลิปโซกระแอมเป็นเสียงที่ฟังดูเหมือนคำว่า*ปัญญาอ่อน*อย่างประหลาด "สิ่งที่อะพอลโลพยายามจะบอก เหล่าเบลมมีผู้เปี่ยมเมตตา คือแจ้งให้ทราบว่าตามธรรมเนียมและมารยาทอันดีงามแล้ว พวกท่านต้องให้เราได้สั่งเสียเล็กน้อยก่อนจะฆ่าเรา ข้าแน่ใจว่าพวกท่านต้องไม่อยากเสียมารยาทแน่ๆ"

พวกเบลมมีทำหน้าตาตกตะลึงพรึงเพริด พวกนั้นลืมยิ้มแบบกลวงๆ และพากันส่ายหัวโลหะกันใหญ่ นาเนตต์ก้าวขึ้นมาข้างหน้ายกมือขึ้นเหมือนจะเปล่งคำปฏิญาณ "แน่นอนอยู่แล้ว! พวกเรามีมารยาท*มาก*เลยนะ"

"มีมารยาทอย่างที่สุด" ตำรวจนายนั้นเห็นด้วย

"ขอบคุณค่ะ" นาเนตต์รับ

"ยินดีครับ" ตำรวจนายนั้นตอบ

"ถ้าเช่นนั้นจงฟัง!" ผมตะโกน "สหาย ศัตรูที่รัก เบลมมีทั้งหลาย... อ้าจั๊กกะแร้ให้กว้างและฟังเรื่องราวอันน่าเศร้าของข้า!"

ลีโอถอยไปอีกก้าวหนึ่ง มือล้วงอยู่ในกระเป๋าบนเข็มขัดเครื่องมือ เหลืออีกแค่ห้าสิบเจ็ดหรือห้าสิบแปดก้าวเขาก็จะไปถึงรถตักแล้ว ยอดเยี่ยมกระเทียมดอง

"ข้าคืออะพอลโล!" ผมเริ่ม "อดีตเทพ! หากแต่ข้าตกลงมาจากโอลิมปัส โดนซุสเนรเทศลงมา ถูกกล่าวโทษโดยไม่เป็นธรรมว่าข้าเป็นผู้จุดประกายสงครามกับเหล่ายักษ์!"

"จะอาเจียน" คาลิปโซพึมพำ "ขอนั่งก่อน"

"เธอจะทำฉันทำเสียจังหวะหมด"

"แต่ท่านจะทำแก้วหูข้าแตก ให้ข้านั่งเถอะน่ะ!"

ผมค่อยๆ พยุงให้คาลิปโซนั่งบนผนังกั้นน้ำพุ

นาเนตต์ยกป้ายจราจรที่ถือค้างอยู่ในมือ "จบแล้วใช่มั้ย ขออนุญาตฆ่าได้รึยัง"

"ยัง!" ผมตอบ "ข้าแค่...เอ่อ...ให้คาลิปโซนั่งเพื่อที่นางจะได้เป็นลูกคู่คอรัสให้ข้า การแสดงกรีกดีๆ จะต้องมีคอรัสเสมอ"

มือของคาลิปโซที่กำแน่นดูอย่างกับมะเขือม่วงบด ข้อเท้าเธอส่วนที่พ้นจากรองเท้าผ้าใบออกมาก็บวมฉึ่ง ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอประคองสติอยู่ได้ยังไง อย่าว่าแต่จะมาเป็นคอรัสให้ผมเลย แต่เธอก็สูดหายใจสั่นสะท้านก่อนจะพยักหน้า "พร้อม"

"จงฟัง!" ผมพูด "ข้ามาถึงค่ายมนุษย์กึ่งเทพในฐานะของเลสเตอร์ พาพาโดพูลอส!"

"เพียงมนุษย์น่าสมเพช!" คาลิปโซร้องประสาน "วัยรุ่นไร้ค่าสุดชีวิต!"

ผมเหลือบมองค้อน แต่ไม่กล้าหยุดการแสดงอีก "ข้าได้ผ่านอุปสรรคมากมายกับสหายของข้า เม็ก แม็กแคฟฟรีย์!"

"นั่นหมายถึง*เจ้านาย*ของเขา" คาลิปโซเสริม "เด็กสาวอายุสิบสอง! บังคับทาสน่าสมเพช เลสเตอร์ วัยรุ่นไร้ค่าสุดชีวิต!"

ตำรวจนายนั้นพ่นลมแบบเหลือทน "เรารู้เรื่องพวกนี้แล้ว จักรพรรดิบอกเราแล้ว"

"ชู่ว์" นาเนตต์ปราม "อย่าเสียมารยาท"

ผมยกมือขึ้นวางบนอกตรงตำแหน่งหัวใจ "เราชิงป่าละเมาะแห่งโดโดนามาได้ ได้เทพพยากรณ์โบราณมาหนึ่งองค์ และทำลายแผนการของเนโรสำเร็จ! แต่น่าเสียดาย เม็ก แม็กแคฟฟรีย์หนีจากข้าไป พ่อเลี้ยงใจร้ายของนางได้วางยาพิษไว้ในใจของนางแล้ว!"

"ยาพิษ!" คาลิปโซร้อง "เฉกเช่นลมหายใจของเลสเตอร์

พาพาโดพูลอส วัยรุ่นไร้ค่าสุดชีวิต!"

ผมต้องอดทนอดกลั้นมากเลยนะที่จะไม่ผลักคาลิปโซให้ก้นจ้ำเบ้าลงแปลงดอกไม้ไป

ระหว่างนั้นลีโอก็กำลังเดินไปทางรถตักโดยแกล้งทำเป็นเต้นจินตลีลาประกอบเรื่อง ทั้งหมุนตัวและส่งเสียงทอดถอนใจคลอไปกับเรื่องที่ผมเล่า เขาดูเหมือนนักบัลเลต์จิตหลุดในชุดกางเกงใน แต่พวกเบลมมีก็หลีกทางให้เขาอย่างมีมารยาท

"และแล้ว!" ผมตะโกน "เราก็ได้รับฟังคำพยากรณ์จากเทพพยากรณ์แห่งโดโดนาที่เลวร้ายยิ่ง!"

"เลวร้ายยิ่ง!" คาลิปโซร้องคอรัส "เหมือนทักษะทุกอย่างของเลสเตอร์ วัยรุ่นไร้ค่าสุดชีวิต!"

"เปลี่ยนคำคุณศัพท์บ้างก็ได้นะ" ผมพึมพำบ่น แต่ก็พูดกับคนดูต่อไป "เราเดินทางสู่ทิศตะวันตกเพื่อค้นหาเทพพยากรณ์อีกองค์หนึ่ง และระหว่างทางเราต้องเผชิญหน้ากับศัตรูร้ายสุดอันตรายมากมาย! เราต่อสู้กับไซคลอปส์จนกระทั่งมันพ่ายแพ้!"

ลีโอกระโดดขึ้นไปบนขั้นเหยียบ เข้าตัวรถตักไปแล้ว เขาชูปืนยิงแม็กซ์ในมือด้วยท่วงท่าอลังการ ก่อนจะยิงแม็กซ์เข้าที่กล้ามอกของคนขับรถตักตรงที่ที่มันควรจะเป็นดวงตาจริงๆ ของอสุรกาย แบบนั้นคงไม่รู้สึกดีหรอกนะ ต่อให้เป็นสายพันธุ์อึดแบบเบลมมีก็ตาม คนขับรถคนนั้นกรีดร้องและคว้าอกของตัวเอง ลีโอเตะเขาออกจากที่นั่งคนขับ

ตำรวจนายนั้นตะโกนขึ้น "เฮ้!"

"เดี๋ยว!" ผมร้องขึ้นมาอีก "เพื่อนเราเพียงแต่แสดงจินตลีลาให้ดูว่าเราเอาชนะเหล่าไซคลอปส์ได้ยังไง นี่เป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันทั่วไป การแสดงประกอบเรื่อง!"

ฝูงชนขยับตัวอย่างไม่ค่อยจะแน่ใจ

"นี่เป็นคำสั่งเสียที่ยาวมากเลยนะ" นาเนตต์บ่น "เมื่อไหร่เราถึงจะได้ตีหัวพวกเธอ"

"เร็วๆ นี้แหละ" ผมบอก "ทีนี้ถึงไหนแล้วนะ...เราเดินทางไปทิศตะวันตก!"

ผมฉุดคาลิปโซให้ลุกขึ้นอีกพร้อมเสียงครางหนักจากเธอ (และนิดนึงจากปากผมเอง)

"ทำอะไรน่ะ" เธอพึมพำ

"ช่วยตามน้ำหน่อย" ผมบอก "จงฟัง! ศัตรูที่รัก! จงดูว่าเราเดินทางอย่างไร!"

เราสองคนเดินกะเผลกไปยังรถตัก มือของลีโอปัดวุ่นอยู่กับแผงควบคุม แล้วเครื่องยนต์ก็คำรามมีชีวิตขึ้นมา

"นี่ไม่ใช่เรื่องเล่าแล้ว!" ตำรวจนายเดิมท้วงขึ้น "พวกนั้นกำลังจะหนี!"

"ไม่! ไม่ใช่เลย!" ผมผลักคาลิปโซขึ้นไปบนรถตักและปีนตามเธอขึ้นไป "คืองี้ เราเดินทางแบบนี้กันอยู่หลายสัปดาห์..."

ลีโอเริ่มถอยรถ เสียง *ปึ๊บ ปึ๊บ ปึ๊บ* ที่ตักของรถตักค่อยๆ ยกตัวสูงขึ้น

"ลองจินตนาการว่าพวกท่านอยู่ในค่ายมนุษย์กึ่งเทพ!" ผมตะโกนบอกฝูงชน "แล้วเราจะเดินทางออกจากค่าย!"

ทันใดนั้นผมก็รู้ตัวทันทีว่าทำผิดตรงไหน ผมดันไปบอกให้พวกเบลมมีใช้จินตนาการ พวกนั้นทำเป็นที่ไหนล่ะ

"ขวางเอาไว้!" ตำรวจนายเดิมยกปืนขึ้น กระสุนนัดแรกสะท้อนที่ตักของรถตักดินไป

"ฟังก่อนสิ สหาย!" ผมยังคงพยายาม "เปิดจั๊กกะแร้!"

แต่เราฉวยโอกาสจากความมีมารยาทของพวกนั้นหมดแล้ว ถังขยะใบหนึ่งลอยหวือข้ามหัวพวกเราไป

นักธุรกิจคนหนึ่งยกโถหินประดับตรงมุมน้ำพุขว้างมาทางพวกเรา นั่นทำลายกระจกหน้าของโรงแรมไปเลย

"ให้ไวกว่านี้อีก!" ผมบอกลีโอ

"พยายามอยู่นะพวก" เขาพึมพำ "ไอ้รถแบบนี้เขาไม่ได้สร้างมาซิ่ง"

พวกเบลมมีล้อมเข้ามาใกล้ขึ้นแล้ว

"ระวัง!" คาลิปโซตะโกน

ลีโอหมุนรถมาใช้ที่ตักปัดเก้าอี้เหล็กดัดให้พ้นไปได้ แต่น่าเสียดาย มันกลับเปิดช่องให้ตัวประหลาดพวกนั้นโจมตีอีกทางหนึ่ง นาเนตต์ขว้างป้ายจราจรนั่นมาอย่างกับมันเป็นฉมวก เสาเหล็กแทงเข้าไปในตีนตะขาบของรถตักและส่งไอน้ำกับน้ำมันพุ่งไปทุกทิศทุกทาง พาหนะหลบหนีของเราสั่นน้อยๆ ก่อนที่จะนิ่งสนิท

"เยี่ยม" คาลิปโซพูด "แล้วไงต่อ"

นี่คงเป็นจังหวะที่ดีหากพลังเทพของผมจะคืนกลับมา ผมอาจพุ่งเข้าทำการรบ จับศัตรูโยนทิ้งอย่างกับเป็นตุ๊กตาผ้า แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้นผมกลับรู้สึกเหมือนกระดูกละลายเป็นของเหลวและไหลลงไปอยู่ในรองเท้า มือสั่นแรงเสียจนไม่รู้จะปลดคันธนูออกมาได้ไหม ต่อให้พยายามแค่ไหนก็ตาม โอย ไม่อยากจะคิดเลยว่าชีวิตอันเจิดจ้าของผมจะต้องมาจบลงแบบนี้ แบบที่โดนพวกคนไร้หัวแต่กลับมีมารยาทฆ่าตายในเขตมิดเวสต์ของอเมริกาเนี่ย!

นาเนตต์กระโดดขึ้นมาหน้ากระจกรถตัก ทำให้ผมต้องเห็นวิวอุบาทว์ในรูจมูกของเธอ ลีโอพยายามจะยิงลูกไฟใส่เธออีก แต่รอบนี้

นาเนตต์เตรียมตัวมาดีแล้ว เธออ้าปากกลืนลูกไฟเข้าไปเลย แถมกลืนแล้วก็ไม่ได้มีท่าทีจะลำบากอะไรนอกจากแอบเรอออกมานิดๆ

"ไม่ต้องรู้สึกแย่นักหรอก ที่รักจ๋า" เธอบอกพวกเรา "ยังไงพวกเธอก็ไม่มีทางเข้าไปในถ้ำน้ำเงินได้อยู่แล้ว จักรพรรดิปกป้องมันไว้แน่นหนามาก! แต่ก็น่าเสียดายนะที่พวกเธอจะต้องตาย อีกแค่สามวันจะถึงพิธีตั้งชื่อแล้ว ทั้งที่เธอกับแม่สาวคนนั้นควรจะเป็นจุดเด่นในขบวนทาสของเขาแท้ๆ!"

ผมกำลังสยดสยองเกินจะวิเคราะห์คำพูดของเธอ *แม่สาวคนนั้น...* หมายถึงเม็กรีเปล่า นอกจากนั้นผมได้ยินแต่คำว่า *สีน้ำเงิน...ตาย...ทาส* ซึ่งในเวลานั้นเหมือนเป็นสามคำที่สรุปชีวิตของผมได้ดี

ผมรู้ว่าตอนนี้มันไม่มีหวัง แต่ผมก็ปลดคันธนูออกมาจากบ่าและเริ่มแกะห่อ ทันใดนั้นก็มีลูกธนูปักอยู่ระหว่างตาสองข้างของนาเนตต์ เธอพยายามจะดูจนตาเหล่เลยทีเดียว ก่อนที่จะผงะไปด้านหลังและสลายกลายเป็นฝุ่นธุลี

ผมจ้องอาวุธที่ยังห่ออยู่ในผ้า คือผมก็เป็นนักธนูมือไวพอตัวนะ แต่ผมค่อนข้างแน่ใจว่าไม่ได้ยิงธนูดอกนั้นเองแน่

เสียงผิวปากแหลมปี๊ดดังขึ้นเรียกความสนใจของผม แล้วเมื่อมองไปที่กลางลานผมก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนหลังค่อมอยู่เหนือน้ำพุ เธออยู่ในชุดกางเกงยีนสีซีดกับเสื้อโค้ตฤดูหนาวสีเงิน คันธนูที่ทำจากไม้เบิร์ชสีขาวสะท้อนแสงวาววับอยู่ในมือ ที่หลังสะพายกระบอกซึ่งเต็มไปด้วยลูกธนู ผมใจชื้นขึ้นมาทีเดียว นึกว่านั่นคืออาร์เทมีสน้องสาวผมที่มาช่วยผมได้เสียที! แต่ไม่ใช่...ผู้หญิงคนนี้อายุอย่างต่ำๆ ก็น่าจะหกสิบเข้าไปแล้ว ผมสีเทาของเธอมุ่นเป็นมวยเอาไว้ อาร์เทมีสไม่มีวันปรากฏตัวในร่างแบบนี้หรอก

อาร์เทมีสไม่ค่อยยอมปรากฏตัวด้วยร่างที่อายุแก่ว่าสักยี่สิบ จะด้วยเหตุผลอะไรนางก็ไม่เคยบอกผม ทั้งที่ผมบอกน้องมาตั้งไม่รู้กี่ครั้งแล้วว่าความงามนั้นไร้กาลเวลา นิตยสารแฟชั่นทั้งหลายที่โอลิมปัสก็พูดกันเป็นเสียงเดียวว่าอายุสี่พันปีเดี๋ยวนี้ก็เหมือนแค่หนึ่งพันปี แต่นางก็ไม่ยอมฟังหรอก

หญิงผมเทาคนนั้นตะโกนขึ้น "หมอบเร็ว!"

จู่ๆ ก็มีหลุมกลมขนาดที่คนตกลงไปได้เกิดขึ้นบนพื้นยางมะตอยรอบลานกว้าง แต่ละหลุมแหวกเปิดออกเหมือนรูรับแสงของกล้องถ่ายรูป แล้วก็มีแท่นยิงอาวุธดีดขึ้นมา หน้าไม้กลหมุนไปรอบและส่องแสงเลเซอร์เล็งเป้ากวาดไปทั่วทุกทิศ

พวกเบลมมีไม่ได้พยายามจะหลบ พวกมันอาจไม่เข้าใจ หรือพวกมันคงรอให้ผู้หญิงผมเทาคนนั้นพูดว่า 'ขออนุญาตนะคะ' ล่ะมั้ง

แต่ส่วนตัวผมแล้ว ไม่จำเป็นต้องเป็นเทพแห่งการยิงธนูก็รู้ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ ผมพุ่งเข้ารวบตัวเพื่อนๆ เป็นครั้งที่สองของวัน (ซึ่งเมื่อย้อนคิดไปอีกทีก็ต้องยอมรับว่ามันสะใจไม่ใช่เล่นๆ) เรากลิ้งลงมาจากรถตักตอนที่หน้าไม้นั้นยิงกราดพร้อมกับเสียงเฟี้ยวๆ

กว่าผมจะกล้าโงหัวขึ้นอีกทีก็ไม่เหลืออะไรให้เห็นจากพวกเบลมมีแล้ว นอกจากกองฝุ่นและเศษเสื้อผ้า

หญิงผมเทานั่นกระโดดลงมาจากบนน้ำพุ ดูจากอายุแล้วผมก็กลัวอยู่ว่าเธอจะทำข้อเท้าตัวเองหัก แต่เธอก็ลงมายืนที่พื้นได้อย่างสง่างามก่อนที่จะเดินมาทางเรา คันธนูสะพายอยู่ข้างตัว

ใบหน้านั้นมีรอยย่นสลักทั่วไปหมด หนังใต้คางเริ่มหย่อนยาน ใกล้จะเป็นเหนียง กระน้ำตาลกระจายอยู่ทั่วหลังมือ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็มีกิริยาท่าทางเต็มไปด้วยความมั่นใจ เหมือนผู้หญิงที่ไม่จำเป็น

จะต้องพิสูจน์อะไรกับใครอีกแล้ว ดวงตาของเธอทอประกายเหมือนแสงจันทร์บนผืนน้ำ ผมรู้สึกคุ้นดวงตาคู่นั้นอย่างประหลาด

เธอมองหน้าผมนิ่งจนนับหนึ่งถึงห้าได้ ก่อนที่จะส่ายหน้าด้วยความประหลาดใจ "แสดงว่ามันจริงสินะ ท่านคืออะพอลโล"

น้ำเสียงของเธอไม่ใช่น้ำเสียงปกติที่ผมคุ้นเคยแบบ *โอ้โห! ว้าว! อะพอลโล!* เธอเรียกชื่อผมอย่างกับเธอเคยรู้จักผมมาก่อนจริงๆ

"ระ...เราเคยเจอกันด้วยเหรอ"

"จำฉันไม่ได้เหรอ" เธอตอบ "ไม่หรอก ก็ไม่น่าจะจำได้ เรียกฉันว่าเอ็มมี่ละกัน ส่วนผีที่ท่านเจอ นั่นคืออะกาเมธัส เขานำท่านมาถึงหน้าบ้านของเรา"

ชื่ออะกาเมธัสเป็นชื่อที่คุ้นหูจริงๆ แต่ก็เหมือนเดิม ผมนึกไม่ออก สมองมนุษย์ของผมเอาแต่ส่งข้อความ*หน่วยความจำเต็ม*ออกมา ขอให้ผมลบความจำของประสบการณ์ไปสักสองสามศตวรรษก่อนจึงจะจำอะไรต่อได้

เอ็มมี่หันไปมองลีโอ "แล้วนี่ทำไมถึงใส่แต่ชั้นใน"

ลีโอถอนใจ "เช้านี้ช่างยาวนานนัก *อาบัวลา (ย่า/ยาย)* แต่ขอบคุณที่มาช่วย ไอ้แท่นยิงหน้าไม้นั่นมันเจ๋งมาก"

"ขอบใจที่ชม..."

"จริงด้วย คุณอาจช่วยเราเรื่องคาลได้" ลีโอพูดต่อ "สภาพเธอไม่ค่อยดีเท่าไหร่"

เอ็มมี่คุกเข่าข้างๆ คาลิปโซซึ่งสีผิวซีดเทาจนกลายเป็นปูนซีเมนต์ไปแล้ว ดวงตาของเธอปิดสนิท ลมหายใจขาดห้วง

"บาดเจ็บหนักมาก" เอ็มมี่ขมวดคิ้วเมื่อเพ่งดูหน้าของคาลิปโซ "เมื่อกี้บอกว่าชื่อคาล?"

"คาลิปโซ" ลีโอตอบ

"อ้อ" รอยย่นที่หว่างคิ้วของเอ็มมี่ยิ่งเป็นรอยลึกขึ้นอีก "ถึงว่าหน้าเหมือนโซอี้มาก"

เหมือนมีมีดบิดอยู่กลางใจผม "โซอี้ ไนท์เชด* เหรอ"

ในสภาพที่ไข้ขึ้นสูงมาก คาลิปโซพึมพำอะไรที่ผมฟังไม่ถนัด... อาจเป็นชื่อ*ไนท์เชด*ก็ได้

โซอี้เป็นมือขวาของอาร์เทมีสมาหลายร้อยปี เคยเป็นผู้นำของกลุ่มพรานของนาง เธอตายในสงครามเมื่อไม่กี่ปีก่อน ผมไม่รู้ว่าคาลิปโซกับโซอี้เคยเจอกันหรือเปล่า แต่ยังไงทั้งคู่ก็เป็นพี่น้องคนละแม่ เป็นลูกสาวของไททันแอตลาส ผมไม่เคยตั้งใจพิจารณาเลยว่าทั้งสองคนหน้าตาเหมือนกันแค่ไหน

ผมมองหน้าเอ็มมี่ "ถ้ารู้จักโซอี้ แสดงว่าเธอเป็นพรานคนหนึ่งของน้องสาวฉัน แต่จะเป็นได้ยังไง ก็เธอ..."

ผมเบรกตัวเองไว้ก่อนที่จะหลุดปากว่า*แก่จะลงโลงอยู่แล้ว* เหล่าพรานแห่งอาร์เทมีสจะไม่แก่ไม่ตาย นอกเสียจากพวกนางจะตายในการต่อสู้ ดูยังไงผู้หญิงคนนี้ก็เป็นมนุษย์ ผมสัมผัสพลังชีวิตที่กำลังจางลงไปของเธอได้...มันเหมือนพลังชีวิตของผมอย่างน่าหดหู่ที่สุด ไม่ได้เหมือนกับเหล่าชนที่เป็นอมตะทั้งหลายเลยแม้แต่น้อย ยากที่จะอธิบายว่าผมรู้ได้ยังไง แต่มันชัดเจนมากสำหรับผม...เหมือนที่ผมสามารถแยกความแตกต่างระหว่างโน้ตคู่ห้า** กับคู่ห้ากร่อน*** ได้

---

* โซอี้ ไนท์เชด (Zoë Nightshade) ธิดาแห่งแอตลาสที่ถูกเนรเทศออกจากบ้านและเข้าร่วมกับเหล่าพรานแห่งอาร์เทมีสและกลายเป็นหัวหน้าหมู่ผู้ภักดีคนหนึ่งของอาร์เทมีส

** โน้ตคู่ห้า (Perfect Fifth) คือการเล่นเสียงคู่ด้วยตัวโน้ตสองตัวที่ห่างกัน 5 ขั้น แต่ละขั้นมีความถี่คลื่นต่างกันเป็นระยะ 3:2 หรือใกล้เคียงพอดี เช่น จับคู่เสียง C (โด) กับ G (ซอล)

*** โน้ตคู่ห้ากร่อน (Diminished Fifth) คล้ายกับการเล่นคู่ห้า แต่จะกร่อนเสียงที่ห้ามากึ่งเสียง เช่น จับคู่เสียงโด C (โด) กับ F ♭ (ฟา แฟลต)

เสียงไซเรนฉุกเฉินดังมาจากที่ไกลๆ ผมเพิ่งรู้ตัวว่าเรากำลังยืนคุยกันอยู่ในเขตมหันตภัยขนาดย่อม อีกไม่ช้าจะต้องมีมนุษย์หรือเบลมมีมาถึงแถวนี้อีกแน่

เอ็มมี่ดีดนิ้ว แท่นยิงหน้าไม้หดกลับเข้าไปในหลุมทั่วลานสาธารณะ แล้วช่องเหล่านั้นก็ปิดลงอย่างกับไม่เคยมีอยู่มาก่อน

"เราต้องออกไปจากถนนตรงนี้" เอ็มมี่พูด "มาเร็ว ฉันจะพาเข้าไปในเวย์สเตชั่น"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)